

מישיב בביש

מעייני חיזוק ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה
אל נפשי
פנימיות הפרשה
במשנת מו"ר שליט"א

נפשי
בשאלתי
שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

לצאת לחירות מ"דעת פרעה"

בשער רוח הקודש, שאפילו הכאה במקל אין נעשה ללא השגחה פרטית" (או"א למו"ר, פורים).

ולא כי פרעה אינו מאמין במציאות הבורא, לא ולא, פרעה מאמין שיש בורא לעולם, זאת אנו רואים כבר בפגישתו הראשונה עם יוסף שאמר לו פרעה "אחרי הודיע אלקים אותך כל זאת וגו'", הרי שהכיר הוא במציאותו של הבורא. אלא שפרעה סבל ממחלה הנקראת "עזב אלהים את הארץ". מכיר הוא שהש"ת ברא ועשה את הכל, אבל לאחר מכן - סובר הוא - כי הארץ נתונה לכל דאלים גבר, ההשתדלות היא ואך היא הקובעת ותו לא, ה"י.

"והנה מובא (בוהר בראשית קצ"ה). שפרעה ידע מ"אלקים" אבל לא ידע את "הו"י", כלומר את שם אלקים שהוא בגימ' "הטבע", זאת ידע והכיר, היינו שהכיר שהש"ת ברא את הטבע אבל עזב ה' את הארץ, וכפר בהשגחה פרטית, שהיא ענין שם הו"י, היה הוה ויהיה, עשה עושה ויעשה לכל המעשים.

וישראל שהיו בגלות מצרים, היו במיצר תחת יד פרעה, ודעתו הרעה שלטה עליהם, והיו אצלו כבוד הברזל, עד שלא יכלו להעלות על דעתם שהש"ת מלך ומושל בכל העולם בהשגחה פרטית מלאה עד אין סוף. עד שבא משה שהוא הדעת דקדושה - היפך דעת פרעה שאמר "לא ידעתי" את ה', ועל ידי האותות והמופתים גילה כי אני ה' כקרב הארץ, היינו ההשגחה הפרטית הקבועה על הארץ.

ודעת אמתי זה שהמשיך משה לעם ישראל במצרים, היינו דעת האמונה בהשגחה פרטית היפך דעת פרעה, נשנה ונכפל כמה פעמים בלשונות התורה, כמו בשמות (ח' י"ח) "למען תדע כי אני ה' כקרב הארץ", וכן (ט' י"ד) "בעבור תדע כי אין כמוני ככל הארץ", וכן (ט' ט"ז) "בעבור הראותך את כוחי ולמען ספר שמי ככל הארץ". היינו שכל ענין האותות והמופתים היה להראות את כח ה' המשיגח ושולט בכל הארץ תמיד, היפך דעת פרעה שלא האמין בכך, ואמר לא ידעתי את ה', וכנ"ל. וכן כל סיפור יציאת מצרים בתורה סובב על "וידעתם את ה'" (לק"א, ח"א, עמוד קנא)

גלות מצרים
אינה רק
כשהאדם נמצא
בפועל כעבד
תחת יד פרעה

"דומה אני לפרעה מלך מצרים" - טען היהודי בבואו אל הקודש פנימה - "וזאת למה, כי כשאני נמצא בעת צרה אני זועק ה' הצדיק ואני וגו' ואני מקבל על עצמי להטיב את דרכי, אך מיד כשאני יוצא מהמצוקה מתקיים בי 'וַיָּרָא פְּרַעֲהָ כִּי הָיְתָה הָרְחֹקָה וְהַכְבֵּד אֶת לְבָבוֹ', אני חוזר ושוכח את ה' בבחי' מי ה' אשר אשמע בקולו. ושוב כשמשוהו אינו כשורה אני זועק אל ה' ומבקש, אנא אך הפעם... הסר מעלי רק את המות הזה... וכשהישועה מאחורי השכחה עושה שוב את שלה וחוזר חלילה..."

זו היא מהותה של "גלות מצרים". גלות מצרים אינה רק כשהאדם נמצא בפועל כעבד תחת יד פרעה, אלא גם ובעיקר כשדעת האדם משועבדת לדעת פרעה, כשמחשבותיו דומות לאלו של פרעה שחרט על דגלו את ה"מי ה' אשר אשמע בקולו" כהשקפת חיים. לדעת פרעה הרי שהכשלונות וההצלחות אינם תלויים בבורא ב"ה, ממילא אינו רואה סיבה לשמוע ולהשתעבד אליו, אדרבא, הוא משועבד לכוחי ועוצם ידי, "לי יאורי ואני עשיתיני" (הפסרת וארא) וכדפרש"י שם "איני צריך לעליונים כי יש לי יאורי מספיק כל צרכי. ואני עשיתיני - בגבורתי ובחכמתי הגדלתי גדולתי וממשלתי" עכ"ל.

"דיאתא מהבעש"ט הקדוש, שכאשר היו בני ישראל תחת יד פרעה, בנוסף לכל מה שסבלו מתחת יד פרעה בגשמיות, עיקר הגלות היה מה שהיו תחת הדעת של פרעה, שהיה לבני ישראל האפיקורסות של פרעה, שלא האמין פרעה בהשגחה פרטית, ומשום כן בני ישראל אפילו שהאינו בהש"ת, אך לא היה להם הכח להאמין שהש"ת נמצא בזה העולם, ושהש"ת מנהיג את העולם ושהכל בא מהבורא עולם, ופגם זה עושה פירוד בין קוב"ה ושכינתיה, ומשום כן בכל המכות אמר משה "למען תדע כי אני ה' כקרב הארץ", שכאשר בא משה רבינו התחיל להתגלות לבני ישראל שהש"ת מלך העולם, והוא מנהיג את כל הבריאה, ואין דבר הנעשה מעצמו, עד שגם תבן ברחוב אינו מתענע בלא השגחה הבורא, וכן יאתא מהאר"י הק'

• שאלה • ההנהגה של התבודדות כבידה עלי מאוד, לפעמים קשה לי אפילו הקביעות של רבע שעה?

תשובה: העצה להחזיק מעמד בהתבודדות הוא להתחיל באופן שיהיה לו קל לקיימה, שע"ז יוכל יותר להחזיק מעמד בהנהגה קדושה זו. אפשר לקחת תפילה מליקוטי תפילות ולאומרה ואח"כ לחזור עליה בשפת האידיש (היינו בשפה שרגיל בה), ובתוך כך ימשכו לו דיבורים מעומק הלב. כמו"כ יכול לדבר אפי' חמש דקות ואח"כ לשורר לפני הש"ת ניגון של דביקות, און אין מיטן זאל ער געבן א גוטן קרעכצ צום אויבערשטן [ובתוך קח יתן אנחה לפני הש"ת מעומק הלב].

• שאלה • איך אני יכול לדעת מה המדרגה שלי באידישקייט?

תשובה: כפי הברכת המזון שלך.

• שאלה • ס'איז מיר זייער שווער צו פארגינען יענעם [קשה לי מאוד לפרגן לזולתי], מה עושים?

תשובה: תחילת העבודה בזה היא הידיעה שבשמים מתנהגים אתך מידה כנגד מידה, 'פארגינס יענעם, פרגינס מען דיר [אתה מפרגן לאחרים, מפרגנים לך]. זו היא תחילת העבודה, ועם הזמן תזכה שיהיה לך עין טובה לאחרים גם בלי סברה זו.

שמעתי בשם אחד מגדולי הדור הקודם, שיש ד' דרגות בעבודת בין אדם לחברו א' שלא תשמח כאשר לשני יש צער. ב' שתצטער כאשר לשני יש צער. ג' שלא תצטער כאשר לשני טוב. יש לציין שנראה מזה שקל יותר להצטער בצרת חברו מאשר לא להצטער שטוב לו - והד' שישמח כאשר לשני טוב.

המשיכו! אתם עבדי ה'!

מתוך דברי הכנה לאברכים לפני צאתם להצלת
נשמות ישראל ביום א שמות תשפ"ו - אשר נקבע ע"י
שלטון הער"ר ליום גיוס חרדים לצבא השמד רח"ל

המבקשים לקלקל את בני ישראל,
להרוג נשמות ישראל לעולמי עד ולנצח
נצחים רחמנא לילצן רחמנא לילצן מי
שנתפס בידם.

פעמים שיש חלישות
הדעת: כמה אפשר עוד
להציל, לצערינו יש הרבה
אחרים שנופלים, א"כ מה
אנחנו פועלים כבר בזה?

לא נכון. כשאדם עושה, עוזר הקב"ה גם
במקום אחר.

עצם העשיה מכניס רוח בכלל ישראל
כנגד השמד הזה רח"ל.

אשריכם כל אלו שעוסקים בזה, וכל
העוזרים ביד כל העוסקים בזה, אשריכם
אשריכם.

אשר על כן יעזור לכם השי"ת שיתמשך
ממכם דורות ישרים מבורכים עוסקים
בתורה ובמצוות, בנים ובני בנים אשר
ממליכים את הקב"ה לעולמי עד ולנצח
נצחים.

אשריכם אשריכם, תמשיכו, אל תפחדו,
אתם עבדי ה', אין לכם מושג כמה
ישועת יהיה לכם ברוחניות ובגשמיות
בזכות העבודה הקדושה הזאת.

האברכים הללו הולכים
בעזרת השי"ת לעמוד על
המשמר בלשכת הגיוס,
הם עומדים בחוץ להציל
בחורים שלא יפלו לצבא
הטמא.

הצבא הוא טומאה גדולה, שמד גדול.
אשריכם שאתם לוחמים, אתם עבדי ה'
בכך שאתם זוכים להלחם עם הטומאה
הזאת.

בזכות זה תזכו שכל בניכם יהיו תלמידי
חכמים ושומרי הברית, ולא ישכחו אף
פעם מהשי"ת לעולמי עד ולנצח נצחים.

יש כאלו שמחלישים את
דעתם, בשלמא בחורים
שיושבים ולומדים תורה
אין צריכין ללכת לצבא,
אבל מי שאינו לומד
ומתפלל, אולי ילך לשם
ויעשו אותו 'מענטש'.

זה כפירה גמורה!

גם מדברים שם דברי כפירה יחד עם
ליצנות וניוויל פה.

אשרינו מה טוב חלקינו שאנו יודעים
מהרצון האמיתי של הבורא, להיות
שומרי הברית, ולעמוד כנגד המשחיתים

חצי הפסד הוא הפסד שלם

דיבורים בהירים שנאמרו בכינוס לצדיקים
ה' שבט תשפ"ו באולמי ויזניץ ירושלים

שמענו [כאן] מתלמידי חכמים, צדיקים, וחסידים ומבינים, שיש
להיזהר שלא לעשות פשרות. פשרה פירושה שמסרו בידיו של
השונא 'חצי נצחון אשר לבסוף זה מביא לתוצאה של 'נצחון שלם'.

יש להיזהר מאוד חזק לא לשמוע את הסברה הזו של פשרות,
ללכת נגד זה בכח ובנחישות. - עם אמונה זכה, עם בטחון זך,
נצליח בעזרת ה' יתברך וננצח בעזרת ה'.

כי אני ה' בקרב הארץ

בענין האמונה מפרש הבעש"ט את הפסוק (שמות ח' יח)
"למען תדע כי אני ה' בקרב הארץ" - שכאשר היו בני
ישראל בארץ מצרים, כשם שהגופים היו בגלות ושעבוד
וסבלו צרות נוראות, ועבדו עבודת פרך, ובמשך פ"ג שנים
הטביעו המצרים את הילדים רח"ל, כן היו גם בגלות הדעת
משועבדים לדעתו של פרעה, ודעת פרעה הוא היפך
ההשגחה, שאף שהאמין שהשי"ת ברא את העולם, מכל
מקום טען שעזב ה' את הארץ.

ומשום כן נאמר כמה פעמים במכות, הלשון "למען תדע
כי אני ה' בקרב הארץ", כי זה היתה מלחמתו של משה
בפרעה, לקרוע את המסווה וההסתרה מהעולם ולהראות
שכל הכוחות בעולם - דומם צומח, חי ומדבר, אש ומים רוח
ועפר, כולם מכריזים שהשי"ת משגיח ומנהיג את הבריאה,
וכל מה שיש בעולם - הכל בא מאת ה', כי תכלית הנס
אינו עצם הנס, אלא האור שהנס מאיר לאדם לראות כי אין
עוד מלבדו, וכי גם הטבע מושג בהשגחה מלאה מהשי"ת.

וכאשר השי"ת נגלה למשה וציווה על גאולתו של ישראל
נאמר שם (שמות ג' ב') "וירא אליו ה' מתוך הסנה". השי"ת
נגלה אליו דייקא מתוך הסנה, ללמד שאין מקום פנוי
מהשכינה, גם בתוך הסנה והקדר, כדאיצא במדרש.
ואת הענין הזה הראה א"ח משה רבינו ע"י המכות, באמרו
למען תדע כי אני ה' בקרב הארץ - שהשי"ת מנהיג את
כל הבריאה גם אם היא מכוסה בהסתרות הטבע והחושך.

(אוסף אמרים חנוכה - מאמר ה')

כאשר דיבר ה' ביד משה

בליקוטי מוהר"ן (סי' כ"ב) כתב רבינו שיד' היא אמונה,
כי האמונה היא הכלי אשר על ידו אפשר להשיג ולקבל
ביד את כל הקדושות ואת כל ההשגות שבעולם, כדכתיב
"כאשר דיבר ה' ביד משה" (שמות ט' לה), וכדכתיב "ויהי ידיו
אמונה" (שם יז) - על ידי אמונה אפשר לקבל את כל חלקי
הקדושה עד האור הגנוז לצדיקים, אור שבעת הימים,
שעליו נאמר "עין לא ראתה אלקים וולתן יעשה למחכה לו"
(ישעי' סג ד'), הכל אפשר לזכות לקבל על ידי אמונה.

על אמונה נאמר (תהלים קיח כ') "זה השער לה' צדיקים יבואו
בו" כי על "פתחו לי שערי צדק" מובא בווה"ק "היינו צדק
היינו אמונה - והאמונה היא השער לה'! כי כל השערים
נעולים ובכל שער נמצא "לטה החרב המתהפכת לשמור את
דרך עץ החיים" (בראשית ג' כד), וההמשך של "שערי צדק"
הוא "אבוא במ אודה י-ה", כי זה השער לה', זה השער פתוח
בלי הפסק, ואפשר לבוא בו תמיד.

ואי' בגמ' (תמיד כח ע"א) "אין זה דרך ישרה שיבור לו האדם,
יחזיק באמונה יתירה", כלומר שיתחזק באמונתו יותר ויותר,
לעילא ולעילא, עד שיתקיים בה מה שאומרים בעת ברכת
קידוש הלבנה "ויהי אור הלבנה כאור החמה וכאור שבעת
ימי בראשית".

הצדיק ר' אפרים מ' מפשעדיבארו (בעל ספר המכתבים "עונג
שבת") כותב באחד ממכתביו דבר נפלא, שכאשר תצרף
חשבון שני חיי האבות הקדושים אברהם יצחק יעקב, הם
במספר שני ת"ק, בגמטריא "אמונה פשוטה" - כי האמונה
הפשוטה בתכלית, היא היתה הכלי המפואר שעל ידה הגיעו
האבות הקדושים לעוצם גדלותם ולתכלית השגותיהם
הנוראות והנשגבות בהשי"ת בפועל ממש.

(ספר 'יומם' - מאמר נעמוד על עמדנו)

הטעות האחת

י'תלך ותתע במדבר'

הרה"ח רבי יצחק געלבאך ע"ה סיפר לי שבשנות מגוריו בחו"ל אחר המלחמה [מלחמת העולם השנייה], התארח אצלו העילוי הגדול רבי מרדכי [פוגרמנסקי זי"ע], ר' יצחק הפליג בגדולתו באמרו שהגאון האדיר רבי חיים עוזר [גרודזינסקי] זצ"ל אמר פעם שכל מי שיש לו ראש טוב כבר מכנים אותו בכינוי "עילוי", אך על רבי מרדכי הנ"ל התבטא רבי חיים עוזר בעצמו שהוא ראוי לאותו תואר "ער איז א עילוי", ואכן לפני כששים שנה כשהעלו את עצמותיו של הגאון רבי יוסף יואל זצ"ל ה'סבא מנאווארדאק' לארץ הקודש הביאו גם את עצמותיו, הוא היה ידוע לאיש גדול, ממש שולחן ערוך חי - "א לעבעדיגער שולחן ערוך". ובכן רבי יצחק שח לפני, שפעם היה צריך ללכת יחד עם רבי מרדכי לסדר ענין נחוץ מאוד במקום מסוים בתוככי רוסלאנד, בימים ההם היו צריכים לנסוע שבועיים ימים כדי להגיע למחוז חפצם זה.

למעשה הם טעו ובמקום לעלות על רכבת הנוסעת למקום שצריכים, הם עלו לרכבת שנוסעת בכיוון ההפוך, והנה עוברים שבועיים והם מוצאים את עצמם רחוקים מרחק רב ביותר בכיוון ההפוך לגמרי...

מספר רבי יצחק שהוא היה מבולבל כל כולו מגודל הטעות ומתוצאותיו, אך לעומתו היה רבי מרדכי שלו ורגוע, השלוה והשמחה היו נסוכים על פניו כמו תמיד בהטעימו לפני רבי יצחק פירוש נפלא על מאמר הכתוב אצל הגר (בראשית כא, ד) 'ותלך ותתע במדבר באר שבע' שדרשו חז"ל: "מלמד שחזרה לגילולי בית אביה", והלא הכלל ידוע בפסוקי התורה שכאשר אי אפשר ללמוד פשוט פשוט בפסוק מוכח שבה לדרש, אך במקום שיש לפרש בפשיטות למה לרש"י להביא הדרש, למה כאן אי אפשר לפרש בפשיטות שתעתה בדרכה במדבר באר שבע?

הכל בהשגחה מדויקת

אלא על כרחך - השלים רבי מרדכי את דברו - כאשר האדם יודע ומאמין שכל מה שנעשה הוא מהשי"ת והוא ביד ה' "כחומר ביד היוצר", אז אין לו לדאוג משום דבר! ואם תועים אין זה מקרה של טעות בדרכו אלא "מה' מצעדי גבר כוננו" (תהלים לו, כג), כל צעד וצעד מושגח ומודרך מהשי"ת בעצמו וכך צריך להיות! וצריך

בעת הזאת לישא עיניים למרום לבקש מאתו ית' שיהיה בעזרו להאמין שהכל הוא מהשי"ת לתכלית הטוב, לתקן את המקום הזה בזה שיברך שם ברכה; בזה שיתפלל או ילמד שם; בזה שיאמין בבורא עולם במקום ההוא! זהו תיקון מיוחד מה שצריך לתקן במקום זה דייקא! הוא לא תעה בדרכו כלל וכלל!

לכן כאשר הכתוב אומר על הגר 'ותלך ותתע במדבר באר שבע' אי אפשר לפרש כפשוטו

אדם יודע ומאמין
שכל מה שנעשה
הוא מהשי"ת והוא
ביד ה' כחומר
ביד היוצר, אז אין
לו לדאוג משום
דבר! ואם תועים
אין זה מקרה של
טעות בדרכו אלא
"מה' מצעדי גבר
כוננו" (תהלים לו,
כג), כל צעד וצעד
מושגח ומודרך
מהשי"ת בעצמו
וכך צריך להיות!

שטעתה בדרכה, שהרי אין כזה מציאות של אדם התועה בדרך כפשוטו! "אין עוד מלבדו!" השי"ת עושה ומנהל הכל! אין כזה מושג של תועה! אם תעה בדרכו הרי זהו הדרך הישרה שצריך לילך בה כי כך עשה השי"ת! וא"כ על כרחנו לומר שמה שכתוב 'ותלך ותתע' לדרשה קאתי "מלמד שחזרה לגילולי בית אביה" ואכן זהו טעות! לעזוב את הבורא עולם לעבוד גילולים - זהו טעות וזהו תועה בדרך עקומה! חוץ מזה אין שום טעות ואין שום תועה בדרך!

קוצא דאות ד'

ולמעשה רביה"ק מקשר בקשר אמיץ את הפגם הידוע עם פגם האמונה - עבודה זרה, וכאשר דיבר בקדשו (ע' ליקוטי מוהר"ן קמא סי' ל"ו בסופו) שהחילוק וההבדל בין איש ישראל לגוי הוא בקוצו דאות ד' של תיבת "אחד" - "שמע ישראל" ה' אלקינו ה' אחד, וכאשר חסר הקוצו של אות ד' נעשה מן "אחד" "אחר" - "לא תשתחוה לאל

אחר" (שמות לד, יד), והאי קוצא דאות ד' - דהיינו ההבדל בין יהודי לגוי - הוא שמירת הברית! הוא קדושה! זהו ההבדל בין יהודי לגוי!

בלי הקוץ דאות ד' הוא עבודה זרה, כי חומר הפגם הוא כחומר החומר של עבודה זרה, ואכן מצינו שכאשר רצה רבי שמעון בר יוחאי להזהיר על שמירת עיניים הוא אמר לתלמידיו 'אל תפנו אל האלילים' (ויקרא יט, ד) - זהו עבודה זרה!

ואיתא בזהר הקדוש (שמות דף ג): "לית קנאָה קמ' קדשאַ בריך הוא" - אין הקב"ה מקנא על שום דבר [וקנאות גורם חליה לחרון אף] - "בר קנאָה דברית קדישאַ", וכל זאת למה, כי "דאיהו קיימא דשָׁמַא קדישאַ" - שמירת הברית מקושר ומחובר בשמו הקדוש שהוא "רָצָא דמְהִימְנוּתָא" - הוא מחובר לאמונה, והפגם הוא כמו עבודה זרה, אשר על זה יש קנאות.

מהו קנאות?

ואכן בכל התורה התורה כולה לא מצינו כתוב "קנאות" אלא או על הפגם הידוע או על עבודה זרה, אצל פינחס כתיב (במדבר כה, יג) 'והיתה לו ולזרעו אחרי ברית כהונת עולם תחת אשר קינא לאלקיו ויכפר על בני ישראל', וכן אח"כ כתיב (במדבר לא, ב) 'נקום נקמת בני ישראל מאת המדינים כי שם היה 'על דבר פעור' שהוא עבודה זרה וג"ע על כן זה נקרא "קנאות", וכן כתיב (שמות לד, יד) 'לא תשתחוה לאל אחר כי ה' קנא שמו' כי עיקר קנאות הולך על זה.

'אל תפנו אל האלילים'

כאשר למדתי אצל הגה"צ המקובל רבי אשר זעליג [מרגליות] זצ"ל הזהיר הקדוש הנ"ל שרבי שמעון הזהיר על שמירת עיניים 'אל תפנו אל האלילים', הוא אמר [איני זוכר בשם מי אמרו] שמסביב אהלו של רבי שמעון היו באות נשים צדקניות צנועות בתכלית הצניעות - שבאו מסביב למתיבתא דרבי שמעון לשמוע קול התורה ולספוג מהקדושה הנוראה של רבי שמעון והחבראי קדישא, שהרי היה שם השראת השכינה נוראה [א מוראדיגע השראת השכינה], וכאשר סיימו ללמוד והתלמידים יצאו מהישיבה הוא ציוה עליהם "אל תפנו אל האלילים" - שמרו על עיניכם!

על איזה דבר אמר רבי שמעון 'אל תפנו אל האלילים'... מה נענה אנן בדורנו, כמה שמירה וכמה התחזקות צריך כדי לשמור על העיניים...

מי שיכול להתחיל ולהתחיל

ב"ה יום ב' ר"ח מנחם אב תשכ"ז ירושלים עיר הק' ת"ו ב"ב.

...ואל יהי שום השתקקות דקדושה ריק בעיניך. ואע"פ שאתה רחוק מזה, בפרט בעת כזאת בעתים הללו אשר מלאה הארץ הבלים רעים ומרים וארסיים מסטרא דמותא, בבחי' "ותיקד עד" שאול תחתית" (דברים לב, כב) רח"ל...

ורבינו הק' גילה הרבה בגודל יקר הערך של רצונות והשתקקות דקדושה להתחזק בזה ולא ליפול משום דבר שבעולם...

ורבינו חיוק ע"ז הרבה מאד לכל אדם ובכל זמן. ואם היו העולם יודעים הסוד הזה לא היו מתייאשים כ"כ. וכמה נפשות כבר היו ניצולים משאול תחתיות כי בסוף נראה הפרש גדול בין אחד שיש לו השתקקות ובין השני שאין לו, כי הלא עיקר האדם הוא רצונו ומחשבתו. והוזהר הק' אומר (תרומה דף ק"ג) "לית רעותא טבא דיתאבדי" (אין שום רצון טוב שנאבד).

חוק והתחזק בכל הנקודות טובות ובפרט עם השיעורים שלך, ואל תחשוב הרבה, חשב פחות והצלח יותר, וכבר אמרו חז"ל (עירובין נד.) "האי עלמא כבי הילולא דמיא חטוף ואכול"...

ובענין אשר כתבת לי שאתה מתחיל בשמירת הדיבור, ולבסוף [אינך יכול לעמוד בזה] וכו', דע, כי מי נכנס לתוך שערי הקדושה מי שיכול להתחיל ולהתחיל ולא לראות תועלת ואעפ"כ הוא מתחיל עוד פעם ועוד פעם, וזה השער לה' צדיקים יבואו בו - שמבקשים "פתחו לי שערי צדק"...

ובענין התבודדות, ראיתי כבר בחיי דברים נשגבים של ישועות ולא זכיתי לזה עוד כמו שצריך, אך עדיין לא התייאשתי, ובטוח לי שעוד אוכה בעזרת ה' יתברך...

חבירך הדורש שלומך וטובתך.

עקב מאיר בן ח' דינה שכטער

לגדל ילדים קדושים וטהורים בהשפ"ז

המפתח החינוכי שנרכש בעשרות שנות נסיון
עמל, יגיעה ותפילה... בדרך אליך

סיפורים ולקחיהם מאת מו"ר שליט"א

נפשות חסידי

המעשה בעצמו, והדברים עמוקים למבין...
כי כל יהודי הוא עולם ומלואו, ומה שעובר על כל יהודי הוא מעשיות מימי קדם, פלאי פלאות, אשר קשה לתאר את מעברי האיש הישראלי. והפתרון לכל זה, הוא רק התורה הקדושה, ודיבורי התפילה להשי"ת.

פעם אמר לי יהודי שהוא היה מיואש מאד מאד, ואמנם הוא סיפר לי מעט ממה שעבר עליו, איום נורא! עד שבדרך הטבע לא ראה שום ישועה. וכשהוא קרא את המעשה הראשונה מאבדות בת מלך, בה מסיים רבינו ש"לבסוף הוציאה, אך איך שהוציאה לא סיפר - עלה בדעתו שאכן הוא עומד להיושע, איך, הוא לא יודע, אבל בסוף הוא ייושע. את זה הבין מדברי רבינו בסיום הסיפור.

אבי מורי ע"ה אמר לי פעם, ששמע מרבי אלתר בן ציון ע"ה (מחשובי עובדי ה' ולמדני אנ"ש מהדור הקודם) בעת שלמד את המעשה מאבדות בת מלך הפותחת "אין וועג האב איך דערציילט א מעשה" ["בדרך סיפורתי מעשה"] (אגב צריכים לדעת שאנו נמצאים ב'דרך' ועלינו להיזהר ולהישמר שלא נתנה ולא נסטה מהדרך הישרה, וצריך לשמוע ולהבין את המעשה [דערהערן] בעודנו בדרך).

ואח"כ נאמר "און דאס איז די מעשה", ["וזהו המעשה"] ובעודו מספר הרים ר' אלתר בן ציון את אצבעו והצביע על כל אחד ואחד בנפרד וקרא: "און דאס איז די מעשה! און דאס איז די מעשה!" וכך עבר על כל הנוכחים שם, היינו שכל אחד ואחד הוא

"און דאס
איז די
מעשה"

ניצוץ אחד! ניצוץ קודש ממאמרי ומכתבי מורינו שליט"א

אם היו העולם
יודעים סוד
ה'השתקקות'
היו גוזמאות
רשעים
שבים בכל
לבם אל ה'